

[Justitsministeren.]

men i lovsform alene giver den fornødne æresoprejsning til en vis gruppe af domfældte.

Jeg tror, jeg kan slutte hermed, idet jeg tør anmode det høje landsting om at ville underkaste dette lovforslag, som altså er vedtaget af det høje folketing i uændret skikkelse, en hurtig og velvillig behandling.

**Hans Hansen:** Da mit partis ordfører, det ærede medlem fru Ingeborg Hansen, er til andet møde i øjeblikket, skal jeg sige nogle ganske få ord om dette lovforslag, men jeg må erkende, at jeg mangler visse juridiske forudsætninger, særlig til på nogle få minutter at gå ind i disse indviklede spørgsmål. Jeg skal derfor blot sige, at jeg kan tiltræde den højtærede justitsministers redegørelse, og at jeg på mit partis vegne kan anbefale det foreliggende lovforslag.

**Elmqvist:** Da man, medens jeg var justitsminister, vedtog loven af 1. juni 1947, var den et udtryk for, hvad man kunne blive enig om. Fra forskellig side var der ønsker om, at man skulle gå noget videre, men man blev altså stående ved denne foreløbige ordning, samtidig med at man var enig om, at man senere burde tage spørgsmålet op til en fornyet behandling.

I tilslutning hertil rejste jeg på mit partis vegne sagen her i landstinget gennem et spørgsmål i februar måned til den daværende justitsminister Busch-Jensen, idet jeg gav udtryk for, at mit parti og jeg mente, at nu var tiden inde til, at man kunne slå en streg over virkningerne af straffene for dem, der kun havde begået de mindre forseelser. Omtrent samtidig hermed blev et ønske herom fremsat også fra radikal side gennem de radikale folketingsmænd Jørgen Jørgensen og Bertel Dahlgaard ved direkte henvendelse til statsministeren. Desværre var den daværende justitsministers svar ret afvisende, idet han henviste til, at han havde dette spørgsmål til overvejelse, men mente, at det burde løses i forbindelse med løsningen af spørgsmålet om borttagelsen af rettigheder overhovedet for straffe idømt for forbrydelser efter den almindelige straffelov. Vi fra vor side var ikke enige med ham heri, idet vi mener, at de to kategorier bør holdes ude fra hinanden, forbrydelser efter den almindelige straffelov og de mindre forseelser, som blev begået af en række borgere under krigstilstanden, og som derfor er af særlig karakter.

Svaret fra den daværende justitsminister var altså ret afvisende. Så meget mere glæde føler jeg over, at den nuværende justitsminister har fundet det rimeligt at tage sagen op til afgørelse, og så meget mere føler jeg trang til at sige den højtærede justitsminister tak derfor.

Jeg skal ikke sige meget om lovforslaget, men kun gentage, hvad jeg sagde ved mit spørgsmål i sin tid, og hvad jeg har sagt mange gange også som justitsminister, at de, der har fået disse mindre straffe, er folk, der har begået forseelser mod det danske samfund ved i en vanskelig tid for vort land at bryde ud af fællesskabet og ved gennem deres handlinger at vise, at de ikke forstod, hvad der krævedes af danske mænd og kvinder i en sådan alvorlig situation, ikke forstod, at der krævedes, at man ikke gik i de fremmede voldsmands tjeneste. For disse forseelser, som for manges vedkommende, tror jeg, blev begået uden forståelse af, hvad det var, de gjorde, og uden forståelse af, hvad der krævedes for at være en god dansk mand eller kvinde, var det rimeligt, at samfundet gav en vis straf. Jeg havde, da vi reviderede loven, ønsket, at minimumsstraffen for disse forseelser skulle sættes ned til 1 år, under formildende omstændigheder 1/2 år. Det mente vi var en passende revision. Det lykkedes ikke, der kunne kun skabes flertal for 2 år og 1/2 år; men når disse mennesker, som har begået disse forseelser mod det danske fællesskab, har udstået deres straf og 1 år har levet uden forskellige af deres rettigheder og derfor både i deres egen, deres omgivelser, deres børns og pårørendes bevidsthed har fået præget på sig som anden klassens mennesker, synes vi, det kan være nok nu, og at det er rimeligt, at samfundet nu viser, at man tilgiver dem deres gerninger, giver udtryk for, at man nu har gjort op med dem, og at de nu kan træde ind i samfundet som borgere på lige fod med andre borgere. Men man venter vel at mærke af dem, at de også forstår, at denne tilgivelsesgestus fra samfundet kræver, at de fremtidig opfører sig tilfredsstillende og rigtigt. Ud fra disse betragtninger er vi fuldtud tilhængere af, at man nu sletter alle virkninger af disse småforseelser og siger til dem: nu er der gjort op med jer, vil I nu selv leve roligt og forstandigt, skal I ikke høre mere fra samfundet. Ud fra dette gentager jeg min tak til justitsministeren, fordi han har fremsat lovforslaget og fået det fremmet så hurtigt, og jeg vil på mit partis vegne tilsige vor medvirken til en hurtig gennemførelse af lovforslaget i det høje ting.